

[Hvidberg.]

på biskoppernes besøg (visitatser) i menighederne som grundlag for biskoppernes tilsynspligt.“

Selv ihukommende al den frihed, som en biskop må have med hensyn til de fremgangsmåder, han vil vælge, når det drejer sig om udførelsen af hans tilsynspligt, kan jeg ikke med min bedste vilje se andet, end at på disse to områder her, hvad angår at fare med lempe, og hvad angår visitatserne, har biskoppen over Lolland-Falsters stift fejlet. Han har ikke, så vidt jeg ved, overværet nogen af præstens gudstjenester og talt med ham bagefter, han har ikke faret med lempe, han har sendt en række skrivelser på højt biskoppeligt papir, der nu er udkommet i bogform. I en anmeldelse af denne lille bog skriver professor, dr. phil. Søren Holm, der ikke som jeg kender pastor Kalmeyer personlig — jeg beder om til-ladelse til et citat —:

„Den viser os en skolemester, som korrekser en elev, der ikke har forstået at lære sin lektie rigtigt og ikke vil tage Paulus og Luther for de ufejlbarlige autoriteter, som de efter biskoppens mening må være for dem, der er præster i den danske folkekirke.“

Jeg synes ikke, en biskop skal korrekse. Hans tilsyn skal ske med sømmelighed og under hensyntagen til samvittighederne. Det forekommer mig, at biskop Høgsbros adfærd i denne sag har været uheldig. Jeg vil selvfølgelig ikke stå her og påstå, at det ligefrem har været hans hensigt at intimidere præsten eller føre kold krig mod ham, ingenlunde. Det har naturligvis ikke været hans hensigt, det har været hans hensigt at forsvare den augsburgske konfessions fjerde artikel på grund af den betydning, den har for vor kirkelige kristendom, og han har sikkert i alle måder haft rene og gode motiver. Det betvivler jeg ikke, men der er ingen tvivl om, som det også er sagt her, at han er kommet til at lægge et svært nervepres på en sognepræst i sit stift, og jeg kan ikke lade være med at beklage, at en biskop på den måde lægger nervepres på sin præst i stedet for at tale ganske åbent ud med ham som menneske til menneske.

Kirkeministeren (Bodil Koch): I og for sig synes jeg ikke, der er nogen anledning

til at komme med særlig mange replikker, men jeg vil dog gerne sige til det ærede medlem hr. Helge Larsen, at jeg ved hans slutreplik følte mig under et sådant psykologisk pres, at jeg ikke rigtig indser, hvordan jeg skal kunne sove i fremtiden, før jeg får at vide, hvad det er for noget forhastet noget, det ærede medlem ikke vil lave, førend han har tænkt sig om. Jeg tror, at hverken biskop Høgsbro eller jeg vil kunne sove godt i den kommende tid efter de trusler. Jeg siger det som en spøg, men mener det alligevel som en påpegning af, i hvilken grad en lille sag, når den lægges psykologisk galt op, får et perspektiv, den ikke skulle have.

Det ærede medlem hr. Helge Larsen siger, at biskoppen har sendt en føljeton af breve. Det, at man skriver til hinanden — og pastor Kalmeyer kunne jo have svaret — er der i og for sig ikke noget galt i. Hvad er det dog for en pudsig tilværelse, vi lever i, at det at skrive „ærlig mand“ er blevet et skældsord. Jeg vil dog have lov at sige rent ud, at jeg dækker ikke de psykologiske spørgsmål. Det er i og for sig en besynderlig opgave, jeg har fået her. Jeg skal jo ikke sige meget, før jeg bliver skældt ud for at være ærkebiskop. Jeg vil bare påpege det psykologisk ejendommelige, vi er kommet ud i i hele denne affære. Min stilling i denne sag er, at der ikke er nogen Kalmeyersag i ministeriet i øjeblikket. Den ligger i det biskoppelige ansvarsområde, og biskoppen må tage ansvaret for den måde, hvorpå han fører sit tilsyn.

Dernæst var det ærede medlem inde på, at jeg havde efterladt en uklarhed omkring spørgsmålet. Jeg var lige ved at tro, da det ærede medlem begyndte at true til sidst, at vi skulle præsenteres for et dagsordensforslag om, at hvis jeg ikke én, to, tre sørgede for, at kirken blev et klart og forståeligt instrument, skulle jeg afsættes, før vi kunne gå over til næste punkt på dagsordenen. Det håber jeg ikke er tilfældet.

Så siger det ærede medlem, at det er så og så mærkeligt, at vi bygger på love, der stammer fra Christian den Femte. Om alt, hvad der har med kirken at gøre, elsker man at sige, at det er noget støvet og snurrtigt noget. Nej, den har bare sine rødder i vort dybeste kulturlag. En pudsig ting er det også, at der en af de allersidste dage på et